

Питання стрімкого поширення англіцизмів у французькій мові Канади в контексті глобалізації та орієнтації на збереження канадської ідентичності викликає гострі дискусії серед науковців та є перспективним для подальшої наукової розвідки.

Список використаних джерел:

1. Labrie N., Roberge B. Les Observatoires du français: l'exemple de l'Ontario, Canada / N. Labrie, B. Roberge // Modernité Diversité Solidarité : FIPF – Fédération internationale des professeurs de français. – 2001. Tome 1. – P. 88–95.
2. Мусійчук С. М., Козачук О. А. Лексичні особливості французької мови в Канаді [Електронний ресурс] / С. М. Мусійчук, О. А. Козачук // StudiaLingua : актуальні проблеми лінгвістики і методики викладання іноземних мов. – 2013. – № 3. – Режим доступу : http://elibrary.nubip.edu.ua/17085/1/Козачук,_Мусійчук.pdf
3. Слобожанина Н. А. Англо-американизмы во французском языке Квебека (лингвопрагматический аспект) : автореф. дисс. канд. филол. н. – : спец. 10.02.19 «Теория языка» / Н. А. Слобожанина. – Саратов, 2008. – 23 с.

Тетяна Звірянська

Науковий керівник: к. і. н, доц. Гордієнко Г.М.

**ДІЯЛЬНІСТЬ ЖІНОК У РЕЛІГІЙНО-КУЛЬТУРНОМУ РУСІ
УКРАЇНСЬКОЇ ДІАСПОРИ**

У той час, як в Україні релігія була практично заборонена, активно велась пропаганда атеїзму, саме навкруги своєї церкви об'єдналися українці на чужині. Вони не змирились із своїм новим становищем «бездержавних» мандрівників, а обрали нове місце для існування в різних державах Європи, Америки, Азії. Проте доля всіх цих частин українського народу залишалась спільною і спільною залишалась національна свідомість. Поєднуючим моментом цієї єдності стала церква, адже релігійні питання грали значну роль у збереженні української спільноти. Саме жінки були в центрі релігійно-культурного руху української діаспори.

Серед «другої хвилі» еміграції, яка припадає на період Першої Світової війни, поразки української революції, було багато священнослужителів, які зіграли непересічну роль у збереженні Української Автокефальної Православної Церкви. Саме навколо парафій почали з'являтися перші жіночі товариства, які поступово перетворювалися на організації. Жінки поставили мету: виховувати своїх

дітей і онуків в релігійному й національному дусі. У Канадській жіночій організації «Жіночий Січовий Комітет» 1925 р., вважали, що жінки не тільки становили половину нації, але займалися вихованням всіх дітей [1, с.84].

Виховання дітей у православній вірі посідало головне місце в діяльності українок за кордоном. Своїх церков було мало, то шукали можливість їх побудувати. У 1924 р. в Буенос-Айресі богослужіння Української православної церкви велися в приватних найнятих приміщеннях. Об'єднавшись разом, жінки, чоловіки, підлітки побудували свою церкву. Саме в церкві лунала рідна українська мова, саме тут вони спілкувались й об'єднувались, саме тут з'явилися перші українські недільні школи [2, с.65].

Про це свідчать факти з життя багатьох українок в діаспорі. Анна Хаба (1899-1995) з Тернопільщини у 1929 р. разом з чоловіком та трьома дітьми виїхала до Канади. Пані Анна зберегла свою мову, культуру й православну віру. 10 миль, що відділяли її від найближчого православного храму, не стали їй за перешкоду. Вона не тільки сама ходила до церкви Пресвятої Трійці в Редвотері, а й заохочувала до цього інших. Церква і зараз прикрашена українськими вишиванками Анни Хаби. З 1930 р. була активною діячкою Союзу України Канади ім. Ольги Кобилянської в Редвотерському відділенні, брала участь у зборах Союзу, популяризувала українську поезію: читала вірші Т. Шевченка, Лесі Українки, І. Франка.

Жінці самою природою призначено бути втіленням і провідницею високої моралі, вихователькою молодого покоління через визнання тих ідеалів, які оберігає Священне Писання. Церква згуртувала навколо себе більшу частину українців-емігрантів. Вони сподівались, що християнська церква допоможе їм зберегти свою націю, мову, культуру. Перше покоління, народжене в еміграції визнавало рідною українську мову.

Є багато прикладів, які ілюструють внесок українського жіноцтва діаспори в розбудову української церкви. Піонерами громади української православної церкви Св. Іллі в Едмонтоні (Канада) було подружжя Рожаків. Катерина була активним членом громади при цій церкві. Вона виконувала обов'язки як член Союзу Українок Канади, відділу ім. Лесі Українки при громаді Св. Іллі. Своєю діяльністю сприяла збереженню українського духу, мови, культури [3, с.20].

Певний внесок в цю благородну працю внесла Марія Карпинець, уроджена Махальчук. Вона народилась в селі Шипиців на Буковині. В еміграції жила у Віндзорі, Онтаріо (Канада). Марія була щирою україркою, цікавилась українським громадським життям, включилася в активну роботу при соборі Св. Володимира. Вишиті нею рушники й ікони прикрашають собор Св. Володимира у Віндзорі. Вона любила й шанувала свою церкву, культуру і мову. Разом з іншими взяла участь у створенні

українського музею при церкві, стала членом музейного комітету. Зробила багато ляльок у національному вбранні різних регіонів України.

Значною подією українського жіночого руху став Всесвітній конгрес українок 23-27 червня 1934 р. в Станіславі. У склад почесного комітету ввійшли Марія Білецька, Ольга Кобилянська, Ілона Кравченко, Софія Русова, Герміна Шухевич. Конгрес включив у програму богослужіння, молебни й панахиди [4, с.17].

Жінки-лідери – це яскраві особистості, їх праця по збереженню православної віри мала велике значення, оскільки в Україні в цей час йшов процес знищення церкви взагалі, й української зокрема. Те, що українців у світі знають як щирі, доброзичливі, чесні, працюючі й віруючі у Бога націю, свого роду доказ того, що це заслуга діаспорян і збереження ними православної віри за межами України.

Вивчаючи питання про діяльність жінок у національно-культурному русі в діаспорі, можна зробити висновок, що релігія і церква відігравали в їх житті надзвичайно важливу роль.

Список використаних джерел:

1. Марунчак М. Історія українців Канади / М. Марунчак. – Вінніпег, 1974. – Т. 2. – С. 84.
2. Цимбал Т.М. Спогади / Моє життя на еміграції / Т.М. Цимбал – Буенос-Айрес, 1984. – С. 65.
3. Промінь /вид. Союзу Українок Канади/. – Ч. І. Січень. – 1995. – С. 20.
4. Друль О. Марія Карпинець // Промінь. – Ч. 4. Квітень. – 1995. – С. 17.

Наталія Здоровко

Науковий керівник: к. п. н. Семенова О.В.

РОЗВИТОК ХУДОЖНЬОГО СМАКУ ПІДЛІТКІВ

Проблема формування художньо-естетичних смаків учнів є досить актуальною у наш час, так як мистецька освіта покликана створити всі умови для духовного розвитку особистості, здатної до самоосвіти й самореалізації. Естетично-освітні, розвивальні й виховні можливості мистецтва створюють всі умови для ознайомлення учнів із світом прекрасного, для виховання інтересу до споглядання та розуміння світового мистецтва, для розвитку естетичних та художніх смаків.

Сучасні школярі повинні самостійно орієнтуватися в світі художньо-мистецьких цінностей, вміти вибирати серед численного різноманіття справжні мистецькі твори, оригінальні за змістом і формою. Але зрозуміти і оцінити їх зможе лише той учень, який володіє художнім смаком, тобто